

Π Ρ Ο Π Ο Σ Ι Σ
ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ. κ. Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Υ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΓΕΥΜΑ
(Καρυαί, 16 Ὀκτωβρίου 2013)

Ἱερώτατοι Ἀδελφοί,
Ὅσιώτατοι Πατέρες, οἱ τε Καθηγούμενοι καὶ οἱ Ἀντιπρόσω-ποι
τῶν Εἵκοσιν Ἱερῶν Βασιλικῶν, Πατριαρχικῶν καὶ Σταυροπη-γιακῶν
Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους,
Ἐξοχώτατε κύριε Διοικητὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Εὐλόγησω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ» (Ψαλμ.33) , «ὅτι δεῖ καὶ
ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς τὴν καθημερινὴν χρεῖαν τοῦ σώματος εὐχαριστεῖν
πρότερον τῷ Θεῷ, καὶ οὕτω μεταλαμβάνειν», προτρέπει ὁ Μέγας
Βασίλειος (Ἠθικά, Ρ.Γ. 31, 785α’).

Ἐκάστη ἐπίσκεψις ἡμῶν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος προκαλεῖ κύματα
ἱερᾶς συγκινήσεως εἰς τὴν καρδίαν μας. Αἰσθανόμεθα τὴν Χάριν τοῦ
Θεοῦ ὑπερπληροῦσαν τὸν Ἁγιώνυμον τοῦτον Τόπον. Τὸ φῶς τῆς
καθαρότητος τῶν καθημερινῶς ἀσκουμένων καὶ ἀγιαζομένων ψυχῶν
τοῦ μοναχικοῦ τάγματος ἀκτινοβολεῖ-ται ἐκ τῶν προσώπων τῶν
ἀγαπητῶν μοναχῶν καὶ ἀντανακλᾶται ἐξ ὅλων τῶν ἀντικειμένων τοῦ
Ἁγιορειτικοῦ περιβάλλοντος. Καρδίαὶ διώκουσαι τὴν εἰρήνην καὶ
εὐρίσκουσαι αὐτὴν εἰρηνοποιοῦν καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν τὰς καρδίας καὶ
ἔλκουν αὐτὰς εἰς τὴν ἐπιπόθησιν τοῦ εἶναι ἐνταῦθα εἰς τὸν προθάλαμον
τῆς αἰωνίου μακαριότητος.

Ὁ φίλερις ὅμως καὶ ταραχοποιὸς ἀντίδικος ἡμῶν, πλήρης φθόνου
ὑπάρχων, προσπαθεῖ νὰ διασαλεύσῃ τὴν εἰρήνην καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν
ταραχὴν καὶ εὐρίσκει ποικίλας ἀσημάντους ἀφορμάς, τὰς ὁποίας
μεγιστοποιεῖ, διὰ νὰ προκαλῆ διαφωνίας καὶ ἀντεγκλήσεις.

Τὸ χρῶμα τῶν ἐν πτήσει διερχομένων γερανῶν, τὸ ἡμερολόγιον,
τὴν ἄλφα ἢ βῆτα ρύθμισιν κανονιστικῆς διατάξε-ως, τὴν μίαν ἢ τὴν
ἄλλην διάταξιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὴν δεῖνα
ἢ τὴν ἑτέραν φράσιν τοῦ ὁμιλήσαντος, καί, ἐν γένει, πᾶν τὸ
δευτερευόν, διὰ νὰ στηρίξῃ ἐπ’ αὐτοῦ κριτικὴν, ἀντίλογον καὶ πρότασιν
νέας ρυθμίσεως, σοφώτερας δῆθεν τῆς παραδοθείσης ὑπὸ τῶν

Πατέρων.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὁμως ἐπιτάσσει «μὴ μέταιρε ὄρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου», καὶ βεβαιοῖ ὅτι «οὓς ζηλώσεως –τὸ οὓς τοῦ Θεοῦ- ἀκροῶται πάντα» καὶ «θροῦς γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρύπτεται». Ἀκόμη καὶ ὁ μικρότερος ψίθυρος τῆς καρδίας μας, ἡ ὁποία τυχὸν γογγύζει διὰ τι τὸ ὑπάρχον, γίνεται ἀντιληπτὸς καὶ ταράσσει τὴν ἀτμόσφαιραν ὅσον καὶ ἂν ὁ ἔσωθεν γογγύζων προσπαθῆ νὰ ἀποκρύψει τὴν δυσαρμονίαν του πρὸς τὸ ὑπάρχον.

Ὅλον τὸ βάθος τοῦ μυστηρίου τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἔγκειται εἰς τὸν συντονισμόν τῶν καρδιῶν. Ἡ πύλη πρὸς τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς τὴν ἐκεῖθεν ἀντλησιν τῆς Θείας Χάριτος λέγεται ὑπακοή. Ἡ ὑπακοή συνίσταται εἰς τὸν ἀπόλυτον συντονισμόν τῆς ψυχῆς τοῦ ὑποτακτικοῦ πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ Γέροντος, καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Γέροντος βεβαίως πρὸς ὅσα λαλεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Ἔχει ἰδιαιτέραν βαρύτητα διὰ τὴν κατανόησιν τῶν λεχθέντων τὸ ὅτι ὁ Κύριος μᾶς διεβεβαίωσεν ὅτι ἐὰν δύο ἢ τρεῖς συμφωνήσουν ἐπὶ παντὸς πράγματος τὸ ὁποῖον θὰ ζητήσουν διὰ τῆς προσευχῆς ἀπὸ τὸν Θεόν, αὐτὸ θὰ τοῖς δοθῆ. Εἶναι δύσκολος ὁ πνευματικὸς συντονισμὸς πολλῶν ψυχῶν. Δι' αὐτὸ ὁ Κύριος ἀρκεῖται, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, εἰς τὴν ἀπόλυτον συμφωνίαν δύο ἢ τριῶν. Ὅλη ἡ μοναχικὴ ἄσκησις τελικῶς εἰς τοῦτο ἀποβλέπει. Εἰς τὴν ὁμοφωνίαν, τὴν ὑπακοὴν πρὸς τὸν Γέροντα καὶ δι' αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν.

Ἀδελφοί,

Εὐχαριστοῦμεν ἐν παντί, διὰ πάντα καὶ κατὰ πάντα. Διὰ τὴν μαρτυρίαν καὶ τὴν προσφορὰν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Διὰ τὴν ἑορταζομένην ἐπέτειον αἰῶνος, ὁ ὁποῖος παρήλθεν ὡς «ἡμέρα μία». Εὐχαριστοῦμεν τῇ Δεσποίνῃ καὶ Κυρίᾳ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῆς διδύμου ἱερᾶς «ὑποθέσεως» ταύτης, ἡ ὁποία ἔθελεξεν ὑμᾶς καὶ ἡμᾶς «πρὸς ἀγάπην ἔνθεον. Ἐντεῦθεν περὶ τοὺς σοὺς ὕμνους, Θεοτόκε, θερμοὶ καὶ τολμηροὶ σαφῶς ἐδείχθημεν. Δὸς οὖν συγγνώμην τοῦ λόγου, σὴ μεγαλοπρεπείᾳ, εἰ καὶ εὐτελῆς ὁ προσφερόμενος αἶνος».

Εἴθε ὁ Κύριος νὰ συντονίσῃ ὅλων ἡμῶν τῶν παρακαθημέ-νων εἰς τὴν τράπεζαν ταύτην καὶ τῶν διαβιούντων εἰς τὸ Ἅγιον Ὁρος τὰ πνεύματα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἄνευ ψιθύρων καὶ γογγυσμῶν, διὰ νὰ γίνουιν δεκτὰ τὰ αἰτήματά μας. Καὶ διὰ νὰ γίνουιν αὐτὰ δεκτὰ πρέπει νὰ ἀναφέρονται εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποβλέπουιν πάντες οἱ μονάζοντες ἐν τῷ Ὁρει τῷ Ἁγίῳ.

Ὅθεν, δεόμενοι ἐκτενῶς οἱ πάντες καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τῆς εὐχαριστίας καὶ τῆς ἀπολαύσεως καὶ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ λέγοντες «τῆς ποιμένης σου πρόστηθι, ἄγνη Παρθένε, καὶ τὰ ἀρχαῖα σου, ἡ Θεὸν τεξαμένη, ἔλεη δεῖξον ἐπὶ τοὺς δούλους σου, τοὺς ὀρθοδόξως τῷ Υἱῷ σου κράζοντας: Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν», ἐγείρομεν τὸ κύπελλον καὶ ἐπευχόμεθα «ἐλθέτω ἡ εἰρήνη καὶ βασιλεία Σου, Κύριε, ἐφ' ὅλους ἡμᾶς». Γένοιτο.